

det, selv om Dom naaes over Lyendet, ikke sjeldent endda være vanskeligt at bringe Lyendet til at føle Følgerne af sit utilbørlige Brud paa en indgaaet Forpligtelse, fordi Eksekutionen, forsaavidt Erstatningen angaar, støder paa Hindringer i den anførte Bestemmelse i Konkursloven, og fordi Afsoningen af den som oftest ringe Bøde i Reglen kun er og betragtes som et ubetydeligt Onde. Husbonden derimod bliver tilstede i Jurisdiktionen og er altid let at finde, naar Lyendet vil søge ham, ligesom han i Reglen er vederhæftig nok for det Ansvar, der maatte paahvile ham overfor Lyendet. Det kan ikke nægtes, at her foreligger en Ulighed i Parternes indbyrdes Stilling overfor hinanden, hvorpaa der er Grund til at bøde ad Lovgivningsveien, og der bør derfor søges efter Midler hertil. Om at gøre den private Forfølgning, hvortil Lyendeloven nu alene henviser Husbonden, mere summarisk, vil der endog, affet fra, at man ikke herved vilde raade Bod paa de ovenfor antydede Ulemper, neppe kunne være Spørgsmaal; der er allerede indrømmet Politiretsbehandling, en af de mest summariske af vore Forfølgningsmaader, i hvis Former der ikke kan foretages nogen yderligere Lempelse, uden at man udsætter sig for, at der kun bliver et Skin af Retsfølgning tilbage. At opmuntre til skriftlige Overenskomster, ved hvilke Lyendet underkaster sig Forfølgning ved et bestemt Værnething eller, saavidt som det er tilstedeligt, giver Afkald paa visse af de Former, der til Betryggelse for Indskrevnte ere foreskrevne, vil neppe nytte noget, da Lyendet i Tider, som de nuværende, ikke vil underkaste sig det, ligesom det isøvrigt ogsaa har sine Betænkeligheder at opmuntre til Overenskomster, ved hvilke Lyendet let udsættes for at underkaste sig Bestemmelser, hvis Betydning det ikke fatter, og som hyppigt ville lede til, at det dømmes uhørt. Indrømmelse af Afgang til Efterlysning ved offentlig Foranstaltning, som ogsaa har været anbefalet, vil neppe være nogen helbig Foranstaltning, dels

fordi Efterlysning i og for sig ikke er paa sin Plads i Sager som disse, hvor der dog kun handles om Brud paa private Kontraktforhold, dels fordi den formentlig kun i ringe Grad vil virke til at gøre Husbondens Retsfølgning mere effektiv. Ministeriet tror derfor, at der ikke gives nogen anden Vej at gaa end den, Forslaget anviser, hvorefter man under visse Betingelser lægger Forfølgning af Brud paa Lyendekontrakten i det Offentliges Haand. Allerede nu er saadant Brud fra Lyendets Side i Reglen strafbart, kun at Strafsansvaret, nærmest vel fordi Erstatningen er det overveiende i Retsshaandhævelsen paa dette Punkt, maa gjøres gjældende ved privat Sag; der er derfor ikke noget Betænkeligt i at lade offentlig Forfølgning indtræde, navnlig naar dette kun sker under saa snevre Betingelser som i Paragrafen foreslaaet, idet saadan Forfølgning kun indrømmes for Brud paa Lyendekontrakter, der gjælde for mindst $\frac{1}{2}$ Aar, og paa Vilkaar, at Husbonden opgiver Erstatningskravet, samt endelig kun naar Lyendet har forlabt den Jurisdiktion, i hvilken det tjente. Lyendet kan formentlig ikke med Rette besvære sig over, at de Brud paa Lyendekontrakten, det begaar, under de anførte Betingelser gjøres til Gjenstand for offentlig Forfølgning, eller over, at Bødeansvaret, som Følge af at Erstatningskravet opgives, skærpes, naar den offentlige Forfølgning indtræder, og det saameget mindre som det opnaar den Fordel, at det i Reglen vil kunne begjære den Dom, der maatte overgaa det, appelleret ved offentlig Foranstaltning. Man skjønner saaledes ikke rettere, end at den foreslaaede Forandring, idet den paa den ene Side turde gøre Husbondens berettigede Krav paa en virksommere Forfølgning Fyldest, og paa den anden Side ikke paa nogen Maade træder Lyendets Ret for nær, fuldkommen egner sig til at optages i den Række af Forkrifter, der naturligt supplere den hidtil gjældende Lyendelovgivning.